

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/164/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217203071
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6217203071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v právnej veci žalobcu J. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XX, zastúpeného Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Veľký Krtíš, Komenského 3, proti žalovanému Y. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. W., B. B. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Jozefom Školníkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom P. W., Mierová 1, za účasti intervenienta na strane žalovaného Groupama Biztosító Zrt., so sídlom Maďarsko, Budapešť, Erzsébet királyné útja 1/C, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom Groupama poisťovňa, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu so sídlom Bratislava, Miletičova 21, IČO: 47 236 060, zastúpeného JAVOR - TOKÁR, advokátskou kanceláriou, s.r.o., so sídlom Bratislava, Stará Vajnorská cesta 37, IČO: 36 264 750, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- Eur, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu P. W. č. k. 2C/10/2017 - 92 zo dňa 08. februára 2018 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 3 500,- Eur v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia a v II. výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v III. výroku o nároku na náhradu trov konania **m e n í tak**, že žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Žiadna zo strán sporu **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému **p o v i n n o s ť** zaplatiť žalobcovi sumu 3 500,- Eur v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (I. výrok), vo zvyšku uplatňovanej sumy 16 500,- Eur žalobu zamietol (II. výrok) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnej výške (III. výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca žalobou došlou na súd prvej inštancie dňa 11. 04. 2017 žiadal, aby súd uložil žalovanému **p o v i n n o s ť** zaplatiť mu spolu sumu 20 000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej mu neoprávneným zásahom žalovaného do jeho práva na ochranu osobnosti, konkrétne práva na súkromný a rodinný život v dôsledku smrti otca žalobcu pri dopravnej nehode. Podľa žalobcu nakoľko smrť otca je škodlivým následkom, ktorý je nenapraviteľný morálnym zadosťučinením, žiada náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade ide o objektívnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv a je právne bezvýznamné, či k takémuto zásahu došlo

zavinene, alebo nezavinene. Porušením dopravných predpisov zo strany žalovaného došlo k tomu, že zo dňa na deň, náhle, šokujúco a nepredvídateľne prišiel o najdôležitejšiu osobu svojho života, stratil osobu zabezpečujúcu mu osobnú starostlivosť a stratil výhľad na hmotné zabezpečenie zo strany otca do budúcnosti. Pri určení výšky ujmy vychádzal z rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co/423/2012 zo dňa 26. 02. 2013, ktorý mal podľa neho posudzovať obdobný prípad. Ďalej žalobca nárok odôvodnil tým, že aj keď jeho rodičia boli rozvedení, žili v spoločnej domácnosti ako druh a družka, pričom jeho nebohý otec bol živiteľom rodiny, zabezpečoval obživu všetkým rodinným príslušníkom a títo stratili perspektívu nájsť si lepšie hmotné zabezpečenie do budúcnosti, resp. lepší prístup k vzdelaniu. Poukázal na to, že smrť otca zasiahla celú ich rodinu, on mal otca veľmi rád, mali priateľský vzťah. Ešte stále navštevuje školu, pretože v minulosti ju neukončil a opätovne nastúpil do prvého ročníka, pretože sa chce vyučiť v príslušnom odbore. Zdôraznil tú skutočnosť, že žalovaný sa žalobcovi a jeho rodinným príslušníkom neospravedlnil, čo tiež prehlbuje ujmu, ktorá im bola spôsobená.

3. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že dňa 08. 10. 2015 o 18.30 hod. na ceste I/75 v km 152.950 žalovaný viedol ako vodič osobné motorové vozidlo značky Škoda Felícia EČV: VK XXX AZ v smere Příbelce - Dolné Příbelce. Počas jazdy sa nedostatočne venoval vedeniu motorového vozidla, neprispôbil rýchlosť poveternostným podmienkam, neskoro zbadal po pravej strane pred vozidlom idúceho chodca O. W., nar. XX. XX. XXXX, ktorý nebol označený reflexnými prvkami a mal v krvi 1,92 g/kg alkoholu, narazil do neho pravou prednou stranou vozidla do pravej nohy a do pravej časti tela, po náraze chodca odhodilo do priekopy pri ceste, pri náraze utrpel zranenia zlyhanie dôležitých centier mozgu, zmliaždenie mozgu a opuch mozgu, početné zlomeniny klenby a spodiny lebky, na následky ktorých zranení poškodený O. W. dňa XX. XX. XXXX o 20.00 hod. zomrel, žalovaný svojím konaním porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení zmien a doplnkov. Na základe takto v trestnom konaní zisteného skutkového stavu prevzatého aj súdom prvej inštancie v tomto civilnom konaní bol žalovaný v pozícii obžalovaného v trestnom konaní rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 3T/11/2016-230 zo dňa XX. XX. 2016 uznaný za vinného pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona a odsúdený podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona, podľa § 46 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere dva roky s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu tri roky a zároveň mu bol uložený podľa § 61 ods. 1, 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti riadiť všetky motorové vozidlá na dobu tri roky. Poškodený J. W. (žalobca) bol v zmysle § 288 ods. 1 Trestného zákona odkázaný so svojim nárokom na civilný proces. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný trestný súd uviedol, že nemožno pochybovať o tom, že obžalovaný (žalovaný) konaním vymedzeným v skutku obžaloby sa dopustil prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., znaky tohto prečinu v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate naplnil tým, že porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 8/2009 Z.z. Svojím konaním spôsobil zrážku s chodcom O. W., ktorý na následky závažných zranení, poranení dôležitých životných orgánov spôsobených mu nárazom motorovým vozidlom žalovaného, podľahol. Žalovaný v čase zrážky mal v krvi 1,92 g/kg alkoholu a v moči 2,89 g/kg alkoholu s tým, že z výsluchu znalca T. T. W. bolo zistené, že podľa lekárskej praxe takéto množstvo alkoholu zodpovedá stavu stredne ťažkej až ťažkej opitosti, je teda nepochybné, že na vzniku dopravnej nehody a jej následkoch nesie značný podiel aj nebohý, ktorý okrem toho, že sa pohyboval po vozovke v stave opitosti, pohyboval sa po nesprávnej strane vozovky a bez povinných reflexných označení. Na túto okolnosť musel trestný súd prihliadnúť pri ukladaní druhu a výšky trestu. Na základe odvolania obžalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací trestný súd rozsudkom sp. zn. 3T/11/2016 zo dňa 23. 11. 2016 podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a obžalovaného X X odsúdil podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3, 8 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere jedného roka s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody sa podmiennečne odložil na skúšobnú dobu dva roky a zároveň podľa § 60 ods. 1, 2 Tr. zák. obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu jeden rok. Predmetný rozsudok v spojení s rozsudkom okresného súdu v jeho nezrušenej a odvolaním obžalovaného napadnutej časti nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 23. 11. 2016. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že vo všeobecnosti je zrejmé, že skutok obžalovaného bol správne kvalifikovaný ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., pretože inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a takýto čin spáchal závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. h) Tr. zák. (porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona). Napriek tomu zistil pochybenie vo výroku o treste napadnutého rozsudku, kde okresný súd dôsledne nepracoval s argumentmi a dôkazmi ohľadom miery zavinenia vzniku dopravnej nehody a

jej následkov na jednej strane obžalovaným a na druhej strane spoluzavinením aj poškodeného. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že miera zavinenia na tomto skutku je približne v rovnakej miere zo strany obžalovaného, ako aj poškodeného. Túto skutočnosť bolo potrebné vyjadriť potom aj vo výroku o treste v rámci základnej trestnej sadzby upravenej v § 38 ods. 3 Tr. zák. znížením trestnej hranice na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá je dva roky, s hornou hranicou päť rokov odňatia slobody. Táto trestná sadzba na dolnej hranici pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. predstavuje jeden rok odňatia slobody, pričom je zrejmé, že u obžalovaného je dôvodne uplatnený tento princíp podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., keďže u obžalovaného prevažujú poľahčujúce okolnosti nad priťažujúcimi, keď u obžalovaného bolo zistené, že z minulosti sa na neho pozerá ako netrestaného, pričom priťažujúca okolnosť zistená nebola. Z potvrdenia o návšteve školy z 31. XX. 2017 vyplýva, že žalobca je žiakom Strednej odbornej školy Želovce. Z potvrdenia Obce Ďurkovce zo dňa 23. XX. 2017 súd zistil, že P. W.ová (matka žalobcu) a nebohý O. W. (otec žalobcu) žili v spoločnej domácnosti ako druh a družka.

4. K okolnostiam dopravnej nehody, pri ktorých došlo k nemajetkovej ujme, žalobca uviedol, že v predmetný deň jeho otec nemal inú možnosť ako sa dostať domov, než pešo, pretože bol zmenený prepravný poriadok a nestihol si zabezpečiť reflexné prvky, aby dodržal príslušné dopravné predpisy, nemal mobilný telefón.

5. Matka žalobcu P. W.ová pred súdom prvej inštancie okrem iného vypovedala, že z jej vzťahu s nebohým otcom žalobcu pochádza viacero detí, z toho dve najmladšie po rozvode manželstva. Všetky zle znášajú smrť otca. Ona to vidí aj na žalobcovi, tento je nervóznejší. Ďalej uviedla, že žalobca mal s otcom veľmi dobrý vzťah, zvykli spolu rúbať drevo, vykonávať iné práce a taktiež mal dobrý vzťah aj s ostatnými deťmi.

6. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za to, že nakoľko žalovaný bol právoplatným trestným rozsudkom uznaný vinným z prečinu usmrtenia, keď ako vodič spôsobil dopravnú nehodu, následkom ktorej otec žalobcu zahynul, (pričom týmto výrokom bol súd prvej inštancie v tomto civilnom konaní viazaný), tým bola preukázaná zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcu, a to do práva na jeho súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou jeho blízkeho príbuzného natrvalo narušený. Vykonaným dokazovaním bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že medzi žalobcom a jeho nebohým otcom existovali silné sociálne, morálne, citové putá vytvorené v rámci súkromného a rodinného života. Aj keď sa rodičia žalobcu rozviedli, títo žili v pomere ako druh a družka a medzi členmi rodiny existovali vyvinuté sociálne a citové väzby. Z nečakanej smrti nebohého prežíval žalobca pocit úzkosti, smútku, zúfalstva, nakoľko stratil možnosť viesť s ním súkromný život odo dňa jeho smrti. Protiprávnym konaním žalovaného došlo k nenávratnej deštrukcii týchto medziľudských väzieb tvoriaci základ a rámec súkromného života žalobcu a tým intenzívnemu zásahu do jeho osobnostných práv, práva na súkromie a rodinný život, práva na ochranu osobnosti žalobcu. Následky tohto protiprávneho zásahu nie je možné odstrániť len morálnou satisfakciou, pretože žiadna forma morálneho zadosťučinenia nepostačuje na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma žalobcu vyplývajúca z okolností prípadu a vysokej intenzity nepriaznivého konania žalovaného, ktorý je v zásade nereparovateľný. Vzniknutá trauma je zo života žalobcu prakticky neodstrániteľná. Vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je daná mierou intenzity zásahu a časom trvania nepriaznivého následku je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ zo strany žalovaného bolo poukazované aj na spoluzavinenie zo strany poškodeného, súd prvej inštancie poukázal na to, že správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným až pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Týmito okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu, ale súčasne sú tu aj okolnosti na strane dotknutej osoby, v predmetnom spore nebohého otca žalobcu. V predmetnom spore súd musel prihliadnuť na skutočnosti uvedené v trestných rozhodnutiach Okresného súdu Veľký Krtíš, ako aj Krajského súdu Banská Bystrica, z ktorých vyplýva, že je potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že poškodený bol v čase nehody v stave strednej a ťažkej opitosti, po vozovke sa pohyboval v stave neistej chôdze, pohyboval sa na pravej strane vozovky, nemal na sebe umiestnené reflexné prvky, alebo oblečený reflexný bezpečnostný odev, teda konal v rozpore s ustanovením § 52 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení zmien a doplnkov. Preto súd prvej inštancie s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na závažnosť vzniknutej ujmy (smrť) a na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo, považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy

vo vzťahu k žalobcovi sumu 3 500,- Eur a vo zvyšku žalobu zamietol. V zmysle § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku žalovanému určil dlhšiu lehotu na plnenie s prihliadnutím na výšku priznanej sumy.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu žalobcu a žalovaného vo veci. Nakoľko však z povahy žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva, že presné stanovenie jej výšky je závislé vždy od úvahy súdu, súd prvej inštancie s prihliadnutím na rozhodovaciu prax rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že v zmysle ustanovenia § 262 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby a závislému III. výroku o nároku na náhradu škody podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Aj keď v odvolaní uviedol, že ho podáva proti rozsudku v celosti, z obsahu (dôvodov) odvolania vyplýva, že v skutočnosti napáda len vyššie uvedené výroky, nenamieta nič proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým mu časť ním požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy bola priznaná. Navyše týmto výrokom bolo žalobe (aj keď len čiastočne) vyhovené, teda rozhodnuté v prospech žalobcu, preto by ani nebol subjektívne oprávnený na podanie odvolania voči nemu (§ 359 C. s. p.).

9. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil žalobca za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy len vo výške 3 500,- Eur nepovažoval za primerané zásahu do jeho osobnostných práv. Zdôraznil, že sa jedná sa o neodstrániteľný a trvalý zásah, nakoľko žalobca stratil otca, osobu, ktorá mu bola v živote najbližšia tým, že mal k otcovi z celej rodiny vybudovaný najvrúcnejší vzťah. Svojho otca si vážil a bol mu vzor, pretože bol slušným človekom, ktorého si v obci, kde žil, každý vážil a každému, kto potreboval pomoc vypomohol. Otec žalobcu viedol k tomu, aby navštevoval strednú školu a získal úplné vzdelanie, hoci on sám nemal takú možnosť študovať, pretože pochádzal z chudobných pomerov. Žalobca bol názoru, že v obdobných prípadoch súdy priznali žalobcom podstatne vyššie sumy titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to aj v prípadoch, ak došlo k spoluzavineniu poškodeného na smrteľnom následku. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/87/XXXX, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, ktorým bola žalobcom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spolu vo výške 20 000,- Eur. V danom prípade išlo o smrť dieťaťa, ktoré bolo zrazené a usmrtené motorovým vozidlom, pretože dieťa náhle zmenilo smer jazdy, v rozpore s predpismi o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky nemalo reflexné prvky a tiež bolo konštatované, že nebol dodržaný náležitý dohľad zo strany rodiča. Išlo teda o hrubú nedbanlivosť poškodeného, no napriek tomu bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške spolu 20 000,- Eur.

10. Žalobca zopakoval, že ujmu žalobcu prehľbil a prehľbuje postoj žalovaného, ktorý si dodnes odmieta priznať, že zavinil smrť jeho otca. Nebol sa ospravedlniť a ani nevypomohol s organizovaním pohrebu. Hádže vinu za to, čo sa stalo na otca žalobcu. Aj v trestnom konaní sa správal voči žalobcovi arogantne a bol zo strany súdu niekoľkokrát napomenutý, aby sa nesprával hanlivo a nevysmieval sa ostatným účastníkmi konania, nakoľko takéto správanie nie je adekvátnym postojom k trestnému činu, ktorý spáchal.

11. Žalobca ďalej súdu prvej inštancie vyčítal, že nebral do úvahy tvrdenia žalobcu o nesprávnosti skutkových zistení trestným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/11/2017. Podľa žalobcu mal civilný súd dôslednejšie skúmať skutkový stav veci a nemal sa uspokojiť len so skutočnosťami uvedenými v rozsudku trestného súdu. Podľa žalobcu dodnes nie je celkom zrejmé, akým smerom otec žalovaného išiel a teda je sporné, či išiel po správnej strane cesty alebo nie. V znaleckom posudku v trestnom spise je uvedené, že žalovaný do otca žalobcu narazil pravou stranou vozidla do pravej strany jeho tela, preto je podľa žalobcu pravdepodobnejšie, že jeho otec sa pohyboval v smere oproti motorovému vozidlu a teda išiel po správnej strane vozovky. Žalobca poukázal opätovne na to, že jeho otec by nebol nikdy išiel domov pešo, len sa vracal domov z návštevy od svojej matky zo X. a akurát sa zmenili cestovné poriadky, o čom jeho otec nemal vedomosť a musel vystúpiť z autobusu na inej zastávke (vo Veľkom Krtíši) ako bol zvyknutý. V čase večerných hodín, keď zistil, že sa už nedostane domov inak ako pešo,

nemal možnosť zohnať si reflexné prvky a preto išiel domov bez nich, nevlastnil mobilný telefón. Aj na tieto okolnosti malo byť podľa názoru žalobcu prihliadnuté.

12. Žalobca uviedol, že nerozumie, prečo prvoinštančný súd vytýka, že opitosťou otca žalobcu bol porušený zákon č. 8/2009 Z.z., nakoľko tento zákon na žiadnom mieste nezakazuje ísť chodcom po vozovke v stave opitosti.

13. Na záver mal žalobca za to, že súd by mal brať do úvahy len také okolnosti, ktoré majú nejaký vplyv na nemajetkovú ujmu (jej intenzitu), ktorá vznikla na osobnostných právach žalobcu, nemal by si zamieňať túto ujmu s ujmu, ktorá vznikla na osobnostných právach otca žalobcu. Bol názoru, že bez ohľadu na to, či bol jeho otec opitý, išiel po správnej strane cesty alebo mal reflexné prvky, bude ujma žalobcu rovnaká.

14. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, eventuálne aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

16. Intervenient na strane žalovaného (súd prvej inštancie v záhlaví svojho rozsudku nesprávne uvádza, že intervenient na strane žalobcu) ako poisťovateľ, pri ktorom prichádza do úvahy náhrada škody a ujmy z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla žalovaného, majúceho tak právny záujem na výsledku tohto konania, bol vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu názoru, že nie je možné porovnávať prisúdenú sumu za nemajetkovú ujmu pri strate dieťaťa a pri strate rodiča. V prípade žalobcu je potrebné vziať do úvahy osobitné skutočnosti, za ktorých došlo k úmrtiu jeho otca. V trestnom konaní bolo nepochybne konštatované aj odvolacím súdom, že poškodený chodec mal mieru zavinenia na dopravnej nehode približne rovnakú ako žalovaný, nakoľko bol v stave stredne ťažkej až ťažkej opitosti. Tieto skutočnosti musel brať súd prvej inštancie do úvahy. Za dieťa nesú zodpovednosť jeho rodičia, kým otec žalobcu bol sám zodpovedný za svoje konanie. Otec žalobcu mal sám všeobecnú prevenčnú povinnosť, teda mal svojim konaním predchádzať možným poškodeniam na svojom zdraví. V zmysle § 415 Občianskeho zákonníka je povinnosťou každého počínať si tak, aby nedochádzalo okrem iného ku škodám na zdraví, preto nie je podstatné, že zákon č. 8/2009 Z.z. nezakazuje ísť chodcom po vozovke v stave opitosti. V trestnom konaní bolo konštatované, že otec žalobcu ako chodec bol prvotným faktorom vyvolávajúcim vznik dopravnej nehody.

17. Ďalej mal intervenient za to, že pokiaľ žalobca napáda skutkové zistenia súdu prvej inštancie ohľadne okolností dopravnej nehody, ktoré súd prvej inštancie prevzal z trestného konania, žalobca mal svoje výhrady prezentovať v trestnom konaní. Tvrdenia žalobcu o dôvodoch, ktoré viedli jeho otca k tomu, že šiel domov vo večerných hodinách peši bez reflexných prvkov považoval intervenient za účelové, podľa intervenienta je z hľadiska nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podstatné zohľadniť relevantné a objektívne okolnosti, za ktorých došlo k vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu, nie subjektívne pocity žalobcu.

18. Intervenient bol napokon názoru, že aj keď opitosť otca žalobcu neovplyvňuje ujmu, ktorá mala žalobcovi jeho úmrtím vzniknúť, pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy sa musí vychádzať zo všetkých okolností, za ktorých došlo k poškodeniu zdravia otca žalobcu a v dôsledku toho k vzniku nemajetkovej ujmy. Nie je možné, aby súd všetky prípady nemajetkovej ujmy posudzoval rovnako, nakoľko každý prípad nemajetkovej ujmy je rozdielny, i keď môžu mať rovnaký právny základ - úmrtie blízkeho člena rodiny.

19. Žalobca v replike uviedol, že v trestnom konaní skutkové zistenia týkajúce sa okolností dopravnej nehody namietal, neboli však vzaté do úvahy. Trval na tom, že jeho ujma je rovnaká bez ohľadu na to, či bol jeho otec opitý, išiel po správnej strane cesty alebo mal reflexné prvky.

20. Žalovaný ani intervenient na jeho strane dupliku nepodali.

21. Proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom priznaní plnenia a závislému III. výroku o nároku na náhradu škody podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný. Aj keď taktiež v

odvolaní uviedol, že ho podáva proti rozsudku v celosti, z obsahu (dôvodov) odvolania vyplýva, že v skutočnosti napáda len vyššie uvedené výroky, nenamieta nič proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby, teda čiastočnom nepriznaní žalobcom požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Navyše týmto výrokom bolo rozhodnuté v prospech žalovaného, preto by ani nebol subjektívne oprávnený na podanie odvolania voči nemu (§ 359 C. s. p.).

22. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval podľa obsahu odvolania žalovaný za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovaného z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplývajú skutočnosti, ktoré by preukazovali, že zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti, konkrétne do jeho práva na rodinný život, práva na spolužitie so zomrelým otcom a práva na vytváranie a rozvíjanie rodinných vzťahov bolo porušené tak intenzívnym spôsobom, ako to má na mysli ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca v konaní tvrdil, že v súvislosti so smrťou otca mal psychické problémy, nebolo však vykonané žiadne dokazovanie na preukázanie tohto tvrdenia, prvoinštančný súd len uveril tvrdeniu žalobcu. Žalobca podľa tvrdenia žalovaného v odvolaní údajne pred súdom prvej inštancie uviedol, že uplatnený nárok berie ako satisfakciu za to, že žalovaný, ktorý ho pripravil o otca, dostal v trestnom konaní iba podmienku a po roku mu aj vrátili vodičský preukaz, z čoho vyplýva, že potrestanie žalovaného v trestnom konaní nepovažuje za dostatočné, to však nepostačuje na zistenie, že žalobcovi vznikla nemajetková ujma, ktorá vzhľadom na intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia vyžaduje náhradu v peniazoch.

23. Žalovaný taktiež vyčítal súdu prvej inštancie, že neskúmal jeho finančné a sociálne pomery a napriek tomu stanovil výšku nemajetkovej ujmy.

24. Napokon poukázal opätovne na znalecký posudok, z ktorého vyplýva značná miera spoluzavinenia poškodeného - otca žalobcu a na časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/110/2016 zo dňa 23. 11. 2016, kde sa uvádza, že: „u obžalovaného prevažujú poľahčujúce okolnosti nad priťažujúcimi, keď u obžalovaného bolo zistené, že v minulosti sa pozerá na neho ako netrestaného, pritom priťažujúca okolnosť zistená nebola....obžalovaný je vodičom a riadi motorové vozidlá od roku 1976, nemá záznamy v karte vodiča, nebolo zistené, že by sa bol dopustil priestupku a bola mu uložená pokuta, prípadne iným spôsobom, že by bol potrestaný za priestupok pri riadení motorového vozidla.“

25. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu.

26. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že smrť príbuzného, ktorú zavinil žalovaný predstavuje najintenzívnejší zásah do práv žalobcu na rodinný život, ktorý je neodstrániteľný, žalobca preto nemusel preukazovať psychické problémy, ktoré mu vznikli v súvislosti so smrťou otca, na vznik nemajetkovej ujmy sa nevyžaduje, aby mal žalobca aj psychické problémy. Ďalej uviedol, že žalovaný nepredložil v konaní pred súdom prvej inštancie žiadny dôkaz o svojich pomeroch, preto ich súd ani skúmať nemohol. Na záver svojho vyjadrenia žalobca zopakoval to, čo už uviedol vo svojom odvolaní a replike ako odvolateľ, t.j. že jeho ujma je rovnaká bez ohľadu na to, či bol jeho otec opitý, išiel po správnej strane cesty alebo mal reflexné prvky.

27. Intervenient na strane žalovaného sa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného stotožnil so žalovaným v tom, že nebolo preukázané, že by žalobca v súčasnosti trpel nejakým psychickým ochorením, prípadne či podstupuje nejakú liečbu, aby bolo možné hovoriť o následkoch na psychickom stave žalobcu, ktoré by u neho pretrvávali. Nesúhlasil však so žalovaným v tom, že by sa súd prvej inštancie pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy nedostatočne vysporiadal so spoluzavinením poškodeného a poľahčujúcimi okolnosťami na strane žalovaného. Vzhľadom na okolnosti prípadu považoval intervenient na strane žalovaného rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy celkovo za vecne správne.

28. Žalovaný repliku k vyjadreniam žalobcu a intervenienta na strane žalovaného nepodal.

29. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p., len

v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., len z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil a dospel k názoru, že I. a II. výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej sú vecne správne a je potrebné ich podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa týchto výrokov, na túto časť odôvodnenia poukazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu a žalovaného udáva, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

30. K odvolacím argumentom žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

31. Okolnosti tohto prípadu nie sú podľa názoru odvolacieho súdu porovnateľné s okolnosťami prípadu opísaného v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/87/XXXX zo dňa 24. 09. XXXX, na ktorý poukazuje žalobca. V konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 17Co/87/XXXX bola obom žalobcom (nielen jednému žalobcovi) dokopy priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 21 000,- Eur (13 500,- Eur žalobcovi 1/ - otcovi dieťaťa a 7 500,- Eur - žalobkyni 2/ - matke dieťaťa, ktorej bolo pričítané ponechanie maloletého dieťaťa bez náležitého dohľadu, ktorým poverila ich ďalšie staršie maloleté dieťa - syna vo veku 11 rokov, kým ona vošla do obchodu nakupovať). Už len z toho vyplýva, že rodičovi, ktorému nebolo kladené za vinu zanedbanie dohľadu bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 13 500,- Eur, nie 20 000,- Eur a rodičovi, ktorému bolo pričítané spoluzavinenie len 7 500,- Eur. Maloleté dieťa nie je plne svojprávne, preto dohľad na ním má vykonávať rodič. Otec žalobcu bol plne svojprávny, zodpovedal sám za svoje konanie, aj za to, že sa uviedol do stavu stredne ťažkej až ťažkej opitosti bez ohľadu na to, či si mohol vopred zistiť zmenu cestovného poriadku, zadovážiť náhradný odvoz, alebo reflexné prvky. Strata dieťaťa spôsobuje zvyčajne väčšiu traumu pre rodiča, pretože je predpoklad, že dieťa bude sprevádzať rodiča jeho životom až do jeho konca, kým naopak takýto predpoklad nie je daný, dieťa by nemalo očakávať, že ho rodič prežije.

32. Súdu prvej inštancie neprináleží v civilnom konaní spochybňovať skutkové závery trestného súdu zistené v trestnom konaní, ak tvoria skutkovú podstatu trestného činu, ktorej súčasťou je aj spôsobenie škody (použitím analógie legis v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemajetkovej ujmy). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru (R 22/1979), v zmysle ktorej rozsah viazanosti civilného súdu rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň okolnosťami významnými pre rozhodnutie o náhrade škody. Spôsobenie smrti je vo svojej podstate nenapraviteľným následkom - škodou na zdraví a živote a tiež príčinou vzniku nemajetkovej ujmy blízkych osôb poškodeného.

33. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom žalobcu, že okolnosti spočívajúce v spoluzavinení jeho otca na dopravnej nehode nehrajú rolu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku zásahu do jeho osobnostných práv - práva na súkromný a rodinný život. Ak by totiž jeho otec nebol šiel po nesprávnej strane vozovky v stave stredne ťažkej až ťažkej opitosti a mal reflexné prvky, k dopravnej nehode by nemuselo dôjsť vôbec, a tým ani k vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu, resp. jej následky nemuseli byť až tak tragické, nemuselo by dôjsť až k smrti otca žalobcu, t.j. nemajetková ujma žalobcu, ktorá by vznikla v dôsledku napr. doživotných následkov na zdraví jeho otca by mohla byť nižšia. Občiansky zákonník v ust. § 13 ods. 2 stanovuje povinnosť prihliadať na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva na ochranu osobnosti došlo bez ohľadu na druh tohto uplatneného práva, t.j. či sa jedná o zásah do práva otca na ochranu osobnosti, alebo o zásah do osobnostného práva pozostalého na ochranu osobnosti. Rozdielna môže byť závažnosť vzniknutej ujmy (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 77/2009 zo dňa 27. 10. 2010, resp. sp. zn. 4Cdo 139/2011 zo dňa 30. 10. 2012).

34. K námietke žalobcu, že zákon č. 8/2009 Z.z. nezakazuje ísť chodcovi po vozovke v stave opitosti odvolací súd uvádza, že bez ohľadu na zákonom stanovenú všeobecnú prevenčnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 415 Občianskeho zákonníka, na ktorú poukázal intervenient na strane žalovaného, je v záujme každého človeka, aby sa vyhýbal rizikám, ktoré by mohli spôsobiť ujmu na jeho zdraví vedúcu až k jeho smrti. Navyše ak by zanedbanie všeobecnej prevenčnej povinnosti viedlo až k záveru, že poškodený si škodu zavinil výlučne sám, v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka by ju aj sám znášal, teda analogicky ak by k vzniku nemajetkovej ujmy príbuzného došlo v dôsledku výlučného zavinenia poškodeného, príbuzný by nárok na ňu nemal. Napokon súd prvej inštancie neuviedol, ako si to mylné

interpretuje žalobca, že samá skutočnosť, že otec žalobcu išiel po vozovke opitý je porušením zákona č. 8/2009 Z.z. Dané tvrdenie je vytrhnuté z kontextu. V 12. odseku odôvodnenia rozsudku je okrem toho uvedené, že sa pohyboval po pravej strane vozovky a nemal na sebe umiestnené reflexné prvky alebo oblečené reflexný odev, teda konal v rozpore s ust. § 52 zákona č. 8/2009 Z.z. Bez ohľadu na to, či je zákaz ísť po vozovke v stave opitosti stanovený zákonom, alebo nie, je okolnosťou, za ktorej k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, preto je potrebné na ňu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka prihliadnuť.

35. K odvolacím argumentom žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

36. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, že by ustálil vznik nemajetkovej ujmy a právo na jej náhradu v peniazoch, ako aj jej výšku na základe psychických problémov žalobcu v súvislosti s úmrtím jeho otca. Z 12. odseku odôvodnenia vyplýva, že právo na súkromný a rodinný život žalobcu bolo porušené už samotnou smrťou jeho otca, ktorú spoluzavinil žalovaný vzhľadom na výsledok trestného konania, nakoľko sa jedná o nenapraviteľný a neodstrániteľný následok a z nečakanej smrti nebohého prežíval žalobca pocit úzkosti, smútku, zúfalstva, nakoľko stratil možnosť viesť s ním súkromný život odo dňa jeho smrti. Tieto pocity však nemusia nevyhnutne vyústiť do psychických problémov. Ak by boli v konaní preukázané psychické problémy žalobcu v súvislosti s okolnosťami úmrtia jeho otca, mohol súd priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na nereparovateľnosť následkov nepostačuje morálna satisfakcia. Podľa odvolacieho súdu s prihliadnutím na spoluzavinenie žalovaného nemožno náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi vôbec nepriznať, t.j. žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

37. Na druhej strane sa súd prvej inštancie zaoberal správne aj okolnosťami na strane poškodeného - otca žalobcu, ktorý spoluzavinil dopravnú nehodu a jej následok - svoju smrť v približne rovnakej miere porušením povinností vyplývajúcich mu z ust. § 52 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, čo vyplýva z trestných rozsudkov. Pofahčujúca okolnosť spočívajúca v predchádzajúcej bezúhonnosti žalovaného má vplyv na určenie výšky trestu v trestnom konaní, obdobne ako v iných prípadoch prejavenie ľútosti, priznanie sa, nie je však okolnosťou, za ktorej k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti došlo, preto na ňu pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno prihliadať (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/264/2013 zo dňa 28. 10. 2013).

38. Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu, za ktorých došlo k zásahu do práva žalobcu na súkromný a rodinný život a intenzitu tohto zásahu, považuje odvolací súd úvahu súdu o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3 500,- Eur za správnu a dostatočne zdôvodnenú.

39. Aj keby bolo pravdou, že žalobca si zamieňa účel inštitútu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s potrestaním žalovaného, jeho motivácia nie je právne významná, právne významné je len posudzovanie kritérií stanovených zákonom, t.j. či došlo protiprávnym konaním žalovaného k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na rodinný a súkromný život žalobcu, prihliadnutie na závažnosť tohto zásahu a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

40. Pokiaľ žalovaný vytýka súdu prvej inštancie, že neskúmal jeho finančné a sociálne pomery a napriek tomu stanovil výšku náhrady nemajetkovej ujmy, k tomu odvolací súd v prvom rade uvádza, že civilné sporové konanie sa riadi zásadou procesnej zodpovednosti strán sporu za výsledok sporu, ktorá sa premieta napr. do ich povinnosti tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a aspoň navrhnúť, označiť dôkazy na ich preukázanie, ak ich nemôžu predložiť bez svojej viny do vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie o vyhlásení dokazovania za skončené. Vzhľadom na predmet tohto konania nebol súd prvej inštancie oprávnený vykonávať dokazovanie nad rámec dôkazov, ktoré v konaní pred ním navrhli strany sporu. Inak povedané, žalovaný mal v konaní pred súdom prvej inštancie sám uviesť svoje pomery, ktoré podľa neho odôvodňujú iné rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy a sám mal aj navrhnúť, označiť a predložiť dôkazy na ich preukázanie. Ak tak neurobil, súd prvej inštancie to za neho urobiť nemohol, čo vyplýva z ust. 185 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého súd rozhodne, len ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a bez návrhu môže vykonať len dôkazy uvedené v ust. § 185 ods. 2 a 3, iné dôkazy bez návrhu nevykoná (§ 185 ods. 2 in fine). V druhom rade nie sú pomery toho, kto za vznik nemajetkovej ujmy zodpovedá rozhodujúce, ak sa na jej krytie vzťahuje poistenie, pričom k vzniku nemajetkovej ujmy došlo pri prevádzke motorového vozidla žalovaného povinne zmluvne poisteného u intervenienta na strane

žalovaného, ktorá podľa poslednej judikatúry má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 8 Cdo 82/2016 zo dňa 25. XX. 2016, rozsudok NS SR sp. zn. 6 MCdo 1/2016 zo dňa 31. 07. 2017, resp. R 61/2018). Ak teda poisťovňa odmietne dobrovoľne poskytnúť poisťné plnenie, možno sa ho domáhať žalobou.

41. Pokiaľ ide o III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.), tento odvolací súd zmenil v zmysle § 388 C. s. p. tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy, pretože výška plnenia závisela od úvahy súdu (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 56/2017 - 12 zo dňa XX. XX. 2017, podľa ktorého aj keď C. s. p. nemá obsahovo podobné ustanovenie ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy). Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné to zohľadniť v rozsahu úspechu strany sporu vyššie uvedeným spôsobom, o ktorom rozhoduje sudca v rozhodnutí vo veci samej, pretože súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. pri vyčíslení výšky náhrady trov z tohto rozsahu vychádza. Pri vyjadrení rozsahu náhrady - v plnej výške, by súdny úradník mal určovať výšku trov zo žalobou uplatneného nároku, preto je nevyhnutné zdôrazniť už vo vymedzení rozsahu náhrady trov, že ich výška (aj keď nekrátená pomerom úspechu žalobcu a úspechu žalovaného) sa má počítať z prisúdenej sumy.

42. Ďalej súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania nevykonateľným výrokom, v ktorom neuviedol povinnosť na plnenie a v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená. Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania teda súvisí aj s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali údaje o povinnosti a lehote na plnenie.

43. Nakoľko o výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. Obe odvolania boli nedôvodné, v časti odvolania žalobcu bol neúspešný žalobca a úspešný žalovaný a v časti odvolania žalovaného bol neúspešný žalovaný a úspešný žalobca. Po započítaní úspechu a neúspechu strán sporu je preto pomer úspechu strán sporu v odvolacom konaní rovnaký. Preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

45. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C. s. p. (§ 425 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).